

Scrie un eseu de 2 - 3 pagini, în care să prezinți tema și viziunea despre lume, reflectate într-un text poetic studiat, din opera lui Lucian Blaga. În elaborarea eseului, vei avea în vedere următoarele repere:

- evidențierea trăsăturilor care fac posibilă încadrarea textului poetic într-o **tipologie**, într-un **curent cultural/literar**, într-o **perioadă** sau într-o **orientare tematică**;
- prezentarea **temei**, reflectată în textul poetic ales, prin referire la **două imagini/ idei poetice**;
- sublinierea a **patru elemente** ale textului poetic, semnificative pentru ilustrarea viziunii despre lume a poetului (de exemplu: imaginar poetic, titlu, incipit, relații de opoziție și de simetrie, elemente de recurență, simbol central, figuri semantice – tropii, elemente de prozodie etc.);
- exprimarea unei **opinii argumentate**, despre modul în care tema și viziunea despre lume sunt reflectate în textul poetic ales.

Cerința-reper	Dezvoltarea
I. Introducere +Criteriul 1 Încadrarea într-o <ul style="list-style-type: none">• perioadă• tipologie• curent cultural/literar	<p>Lucian Blaga, autorul poeziei <i>Eu nu strivesc corola de minuni a lumii</i>, este unul dintre reprezentanții de marcă ai modernismului românesc din perioada interbelică, alături de Tudor Arghezi și Ion Barbu.</p> <p>Primul volum de versuri al lui Lucian Blaga intitulat „Poemele luminii”(1919) se deschide cu acest poem ce reprezintă o artă poetică modernă, o confesiune lirică ce ilustrează estetic profunzimea ideilor filosofice exprimate în „Trilogia cunoașterii”. Cu mijloacele liricului, poetul vorbește de dualitatea cunoașterii, deosebind gândirea logică, paradisiacă de cea poetică, luciferică. Considerată de Marin Mincu „simplă ca o respirație spontană, care nu angajează idei abstracte”, această poezie concentrează tendințele specifice universului poetic blagian și anunță direcțiile viitoare ale receptării.</p> <p>Poezia este o artă poetică modernă, definindu-se printr-o „o estetică a sincerității” și „un simbolism muzical verlainian” (Irina Petraș). Acestui subiectivism i se opune o puternică intelectualizare a mesajului poetic, de unde și ambiguitatea poeziei care „exprimă și își ascunde sensul în același timp” (Hugo Friedrich, Structura liricii moderne).</p> <p>O primă trăsătură a modernismului este exacerbaria eului liric, acesta fiind semnalat încă din titlu „eu nu strivesc”, poetul definindu-și crezul filozofic de apărător al misterului, preocupat de cunoașterea luciferică, de aprofundarea tainelor prin poezie.</p> <p>O altă trăsătură a modernismului este la nivel formal, producându-se o eliberare a prozodiei de canoanele tradiționale (versul alb, tehnica ingambamentului - care permite ideii să continue în strofa următoare), o libertate absolută a ideii ce devine muzică pură ce farmecă lumea asemenea lui Orfeu.</p> <p>Dacă modernismul debutează în Franța spre sfârșitul secolului al XIX-lea, ecourile acestuia în literatura românească de la începutul secolului al XX-lea includ manifestări nuanțate cum ar fi coexistența simbolismului alături de expresionism și ermetism. Blaga ilustrează, mai ales în prima parte a creației sale, curentul literar expresionist, care se traduce prin exacerbaria eului liric la nivel universal, printr-o vitalitate dionisiacă, prin aspirația spre absolut, prin setea de cunoaștere prin iubire a misterelor universale.</p>
II. Argumentarea Ipoteza de lucru Tema Viziunea +2 idei poetice	<p>Tema poeziei o reprezintă atitudinea poetică în fața marilor taine ale universului: cunoașterea lumii în planul creații poetice este posibilă numai prin iubire. Sunt puse în opoziție două tipuri de cunoaștere, „paradisiacă” („lumina altora”) și „luciferică” („lumina mea”), prima încercând să explice rațional misterul, distrugându-l astfel, iar cealaltă, cunoscută și ca „minus cunoaștere”, bazându-se pe adâncirea misterului.</p> <p>Viziunea despre lume coincide cu cea despre creație, interesul deplasându-se de la tehnica poetică la relația poet-lume și poet-creație. Poezia e un act de creație, iar iubirea e o cale de cunoaștere a misterelor lumii prin trăirea nemijlocită a formelor concrete. Lumea este văzută ca o uriașă floare cu petale palpitând de culori ca o „corolă de minuni”, aceste minuni transformându-se pe parcursul poeziei în „adâncimi de întuneric”, în</p>

	<p>„neînțelesuri și mai mari”.</p> <p>Rolul poetului nu este de a descifra tainele lumii („nu strivesc”, „nu ucid”), ci de a le potența („sporesc a lumii taină”, „îmbogățesc întunecata zare”) prin trăirea interioară și prin contemplarea formelor concrete prin care ele se înfățișează. Fiind o poezie de tip confesiune, lirismul subiectiv se evidențiază prin atitudinea poetică transmisă în mod direct și la nivelul expresiei prin mărcile subiectivității: pronumele la persoana I singular „eu”, adjectivele posesive la persoana I singular „mea”, „meu”, verbe la persoana I singular „nu strivesc”, „nu ucid”, „sporesc”, „iubesc” etc.</p> <p>Rolul poeziei este acela de a facilita prin mit și simbol, elemente specifice imaginației, creatorul să pătrundă în tainele universale, sporindu-le. Creația este un mijloc între <u>eu</u>(cunoștința individuală) și <u>lume</u>, sentimentul poetic fiind acela de contopire cu misterele lumii. Actul poetic transfigurează misterul, nu îl reduce („se schimbă-n neînțelesuri și mai mari sub ochii mei”). Optând pentru cunoașterea luciferică prin care misterul este sporit cu ajutorul imaginației poetice al trăirii interioare, Blaga desemnează propria „cale”: adâncirea misterului și protejarea tainei prin creație.</p> <p>În plan estetic, cunoașterii paradisiace îi corespunde metafora paradisiacă care nu transcende obiectul, ci are doar rol ornamental, și metafora revelatorie prin intermediul căreia se poate intui misterul.</p>
<p>Patru elemente ale textului poetic</p> <p>Titlul</p>	<p>Titlul este alcătuit dintr-o propoziție dezvoltată și reprezintă o metaforă revelatorie care semnifică ideea cunoașterii luciferice. Încă din titlu avem de-a face cu afirmarea subiectivității lirice care își anunță atitudinea față de „corola de minuni a lumii”, această atitudine nu stă sub semnul distrugerii misterelor, ci a protejării lor. Pronumele personal „eu” este așezat orgolios în fruntea primei poezii din primul volum, această plasare inițială corespunzând influențelor expresioniste (exacerbarea eului) din tinerețe. Verbul la forma negativă „nu strivesc” exprimă refuzul cunoașterii de tip rațional și opțiunea pentru cunoașterea luciferică, poetică. Metafora revelatorie „corola de minuni a lumii”, imagine a perfecțiunii, a absolutului, prin ideea de cerc, de întreg, semnifică misterele universale.</p>
<p>Incipitul</p>	<p>Titlul este reluat în incipitul poeziei, ca prim vers, iar sensul său este îmbogățit prin seria de antiteze și prin lanțul metaforic și se întrește cu versurile finale : „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii/ ...căci eu iubesc/ și flori și ochi și buze și morminte”. Astfel, incipitul și finalul textului se află într-un raport efect-cauză ce subliniază figura geometrică a cercului și înscrie însăși poezia în cadrul corolei de minuni prin universul secundar pe care îl creează prin forța cuvântului.</p>
<p>Structura</p>	<p>Textul poetic este structurat pe două planuri aflate în relație de opoziție prin atitudinea în fața cunoașterii : planul eului liric și planul celorlalți. Antiteza este marcată la nivel morfologic prin adjectivele pronominale „(lumina) mea” și „(lumina) altora”, dar și prin forma negativă, respectiv afirmativă a verbelor („nu strivesc”, „nu ucid” // „sporesc”, „îmbogățesc”). Compozițional, poezia are trei secvențe marcate prin scrierea cu inițială majusculă a versurilor („Eu”, „Lumina altora”), iar a treia prin conjuncția „căci”. Prima secvență poetică exprimă concentrat atitudinea negativă a poetului față de descifrarea logică a tainelor universale. A doua secvență, mai amplă se construiește pe baza opoziției „eu-alții”, „lumina mea”-„lumina altora”. A treia secvență este constituită din finalul poeziei având un rol conclusiv: cunoașterea poetică este un act de contemplație și iubire.</p>
<p>Simbolul central</p>	<p>Simbol central al textului, „lumina” este, în textul poetic blagian, metafora pentru modalitatea de cunoaștere luciferică a lumii, care este și tema poemului.</p>
<p>Imaginar poetic</p>	<p>La nivelul imaginarului poetic, se remarcă metaforismul și ambiguizarea care subliniază modernismul limbajului poetic. Prima secvență poetică aduce în prim-plan eul liric, prin persoana întâi a pronumelui personal, asociat unor noțiuni negative: „nu strivesc”, „nu ucid cu mintea”. Lanțul metaforic reprezintă reluări ale revelației diafane din titlu („a lumii taină”, „adâncimi de întuneric”, „a lumii taină”) alcătuiind câmpul semantic al misterului și asigurând simetria textului. Ba mai mult, eul liric alege să amplifice taina unui lucru deja necunoscut prin folosirea unor adjective care să sporească necunoașterea acelui obiect („vraja nepătrunsului ascuns”).</p>
<p>Figuri de stil</p>	<p>Relația „eu-lume” este exprimată prin-o suită de complement circumstanțiale de loc cu funcție stilistică de simbol ce marchează materialul poetic: „în flori, în ochi, pe</p>

	<p>buze ori morminte”. Fiecare dintre cuvintele menționate cristalizează o idee, desemnează un proces, dar toate la un loc creează imaginea de ansamblu a realității pe care poetul o reflectă. „Florile” simbolizează fragilitatea, frumosul, puritatea, „ochii” sunt simbolul contemplației poetice, al autocunoașterii, „buzele” sugerează rostirea poetică, dar și iubirea, viața, „mormintele” încorporează taina morții, bătrânețea. După cum se observă, enumerarea acestor elemente urmează etapele vieții, surprinzând însă și temele majore ale creației poetice.</p> <p>Opoziția se conturează la nivel semantic în secvența a doua a poemului, care asociază unei noțiuni unice („lumina”) doi termeni („eu”, „alții”) prin care eul poetic este singularizat. Versul cel mai scurt al poeziei „dar eu” și cel mai lung „eu cu lumina mea sporesc a lumii taină” sunt plasate în poziție mediană. Raportul de coordonare adversativă dintre cele două enunțuri marchează și la nivel sintactic antiteza deja instituită prin cele două metafore: „Lumina altora / sugruma vraja nepătrunsului ascuns/ în adâncimi de întuneric,/ dar eu,/ eu cu lumina mea sporesc a lumii taina”.</p> <p>Prin intermediul ampliei comparații care include un termen din sfera cosmicului se subliniază atitudinea eului poetic: „și-ntocmai cum cu razele ei albe luna/ nu micșorează, ci tremurătoare/ mărește și mai tare taina nopții,/ așa îmbogățesc și eu întunecata zare”. Antiteza dintre selenar și solar, corespunde, de fapt, opoziției dintre cunoașterea luciferică și cea paradisiacă.</p> <p>Ultima secvență „căci eu iubesc” definește întreaga poezie și esențializează cunoașterea prin iubire.</p> <p>La nivelul morfo-sintactic, se constată repetarea de șase ori în poezie a pronumelui personal „eu”, susținând caracterul confesiv, simetria textului, precum și încadrarea în expresionism. Verbele sunt la indicativ prezent, remarcându-se prezența seriilor verbale antonimice cu forme afirmative și negative, redând opțiunea și dezaprobarea poetică pentru o formă de cunoaștere (luciferică, respectiv paradisiacă).</p> <p>La nivelul lexico-semantic, se distinge prezența terminologiei abstracte, lexicul împrumutat din sfera cosmicului și a naturii. Opoziția lumină-întuneric relevă simbolic relația „cunoașterea poetică – cunoașterea logică”.</p> <p>La nivelul stilistic, ideile poetice sunt organizate în jurul unei imagini realizate prin comparația amplă a elementului abstract („lumina mea”) cu un aspect al lumii materiale („cu razele ei albe luna”), termen concret de un puternic imagism, dar și lanțul metaforelor revelatorii.</p> <p>La nivelul prozodic, se observă că poezia este alcătuită din 20 de versuri libere și organizare astrofică, forma modernă adoptată fiind o eliberare de regulile clasice, o cale directă de transmitere a ideii și sentimentului poetic.</p>
<p>Figuri de stil</p> <p>Simetrie</p> <p>Elemente de prozodie</p>	<p>III. Concluzia</p> <p>În concluzie, având în vedere modul în care tema cunoașterii misterelor existențiale prin intermediul creației poetice și al iubirii îl transformă pe creator într-un apărător al cunoașterii poetice, dar și apropierea de curentul modernist prin intelectualizarea a imaginarului poetic, prin exacerbaria eului liric, prin metaforism, prin ambiguizarea sensurilor poetice și prin eliberare de constrângerile prozodice, se poate afirma că poezia <i>Eu nu strivesc corola de minuni a lumii</i> de Lucian Blaga ilustrează o artă poetică modernă ce definește expresionismul.</p>